

[Mølgaard]

er faldet for pressionen og har indført en bestemmelse om, at han eller dette ting skulle kunne optræde som appelinstans for afgørelser truffet af 3 mands udvalg eller repræsentantskab. Her må der være frihed for de mennesker, der er sat til at administrere fondet, men hvem de mennesker, der skal administrere fondet, så ellers skal være, det kan der være grund til at diskutere. Jeg gad nok vide, hvad der ville ske, hvis man indførte det, som er foreslået fra forskellig side, nemlig at der sker en overførelse af kompetence til dette ting eller til ministeren inden for forskningsrådene. Så er det ikke usandsynligt, at vi stadig væk havde troet, at jorden var flad. Det er det kontroversielle, der først og fremmest skal støttes, hvis der overhovedet skal være denne støtte. Kunsten skal være kulturens kritiker, og egentlig må Statens Kunstfond vel føle det som et nederlag, at der ikke er flere af dets ydelser, der har givet anledning til et ramaskrig.

Vi vil altså, og det kan jeg lige så godt sige nu, stemme imod eventuelle ændringsforslag, der gør bevillingerne politisk mere regulerbare, for vi ønsker ikke censur.

Til lovforslaget i øvrigt vil jeg bemærke, at vi finder det rimeligt, at bygningskunsten er taget med, men de langsigtede bevillingssekvenser kan vi ikke gøre op, og dem vil vi overveje lidt nærmere i forbindelse med udvalgsarbejdet. Det samme gælder konserveringsarbejder, som egentlig forekommer os udmærkede som støtteberettigede inden for den ramme, der er spændt ud. Det samme gælder i øvrigt også de ting, der ikke kan puttes ind i æsker med etiketter, som f. eks. litteratur.

Derimod kan vi ikke følge ministerens ønske om at åbne mulighed for køb af værker i udlandet på bestilling.

Med hensyn til sammensætningen af repræsentantskabet gælder det, at det glæder os, at man har fundet plads til en repræsentant for den rytmiske musik. Ét sted skal grænsen selvfølgelig sættes, men jeg mener, man godt kunne have udvidet repræsentantskabet med medlemmer, der på en eller anden måde repræsenterede forbrugerne, som f. eks. højskolerne og aftenskolerne. Universitetet er nok repræsenteret, sikkert af andre grunde, men hvorfor er kirken f. eks. ikke repræsenteret? Det er dog en væsentlig kulturel institution.

Med hensyn til forbindelsen til og afgrænsningsproblematikken over for pensions- og sociallovgivningen er vi enige i ministerens bemærkninger.

Alt i alt finder vi, at der med lovforslaget er tale om forbedringer, men at forbedringerne ikke er af en sådan størrelsesorden, at vi må sige andet, end at vi må forbeholde os vores stilling indtil tredje behandling af dette lovforslag.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Det er jo rigtigt, som det er sagt, at der ved redegørelsesdebatten kom en lang række synspunkter frem, ideer, forbehold, som også har relation til denne sag. Jeg skal kun gøre ganske enkelte bemærkninger.

For det første skal jeg bekræfte over for hr. Bernhard Baunsgaard, at ydelserne skal ydes alene ud fra en kunstnerisk kvalitetsmæssig vurdering.

For det andet skal jeg sige til hr. Ole Henriksen, at der er forbrugerrepræsentanter. De politikere, der sidder i repræsentantskabet, er i realiteten forbrugernes repræsentanter. Det er derfor, de sidder der.

Men det er en af de ting, som vi kan tage op i udvalget, hvor der vil være en række problemer, der skal afklares. Jeg kan stort set til de fleste ordførere sige tak for en velvillig modtagelse af forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.